

Tjenestetid.	Opsparet Beløb.	Livrente, naar den Paagjældende er						Efter Pensions- lovene vilde tilkomme Paagjældende.
		40 Aar	45 Aar	50 Aar	55 Aar	60 Aar	65 Aar	
Aar	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.	kr.
10	1321	80	87	97	110	128	154	400
12	1671	101	111	123	139	162	194	500
15	2266	137	150	167	189	220	263	500
17	2713	164	180	199	226	263	315	500
20	3472	210	230	255	289	337	404	500
22	4043	245	268	297	337	392	470	533
25	5011	»	332	368	418	487	583	583
30	6976	»	»	513	581	677	811	667
35	9483	»	»	»	790	921	1103	667

Det vil heraf ses, at Bestillingsmanden først efter en lang Tjeneste og i en høj Alder kan opnå en Forsørgelse, svarende til den Pension, Staten yder sine Embedsmænd. Men Forholdet stiller sig i Virkeligheden meget uheldigere, naar henses til, at naar der skal sørges for Enken, maa der af den opsparede Kapital anvendes mindst en Trediedel i dette Niemed. Livrenten for Manden bliver da ikkun to Trediedele af det anførte Beløb. Det viser sig herester, at kun i et eneste Tilfælde (naar en 65aarig Mand har tjent i 35 Aar) vil Forsørgelsen blive lidt større, end hvis han havde været pensionsberettiget, i alle andre Tilfælde er Forsørgelsen mindre og meget ufuldstgjørende.

Utilstrækkeligheden af det Beløb, der paa den anførte Maade erhverves til Alderdomsforsørgelse for Bestillingsmanden og hans Enke, har da ogsaa medført, at Staten efterhaanden mere og mere er kommen ind paa at give Understøttelser til Suplering af den ved Opsparing tilvetebragte Forsørgelse, og det ikke blot, hvor Paagjældendes Afstedigelse eller Død skuldes et Ulykkestilfælde under Tjenesten, men ogsaa i andre Tilfælde, hvor der forelaa Trang og Værdighed. Tidligere bevilgedes deslige Understøttelser i alle Tilfælde paa Finantsloven efter Forslag af Regjeringen eller af Folkethingets Finantsudvalg, men heri er der i de senere Aar sket

en Forandring. I den af Folkethingets Finantsudvalg afgivne Betænkning over Forslaget til Finantslov for 1885—86 (Rigsdagslid. for 1884—85 Till. B., Sp. 183—84) udtaltes det nemlig, at saalænge et detailleret Budget for Statens Jernbaner ikke var optaget paa Finantsloven, vilde Udvalget anse det for rigtigst kun at bevilge Understøttelser til Funktionærer eller deres Efterladte i Tilfælde, hvor det kunde paavises, at vedkommende Funktionær var kommen til Stade i Jernbanevæsenets Tjeneste, og hertil spiede Ordføreren under Lovforslagets 2den Behandling i Thinget (Folkethingstid. f. f. A., Sp. 480—81), at det maatte overlades Jernbanevæsenet selv af dets Budget at understøtte saadanne Betjente, som det maatte anse for værdige til Understøttelse. I Henhold hertil har Ministeriet i de sidste Aar kun søgt Understøttelser til Tilfældekomne og Forulykkedes Efterladte bevilgede ved Finantslovene, medens man har tilstaaet ikke faa Andre, som man har fundet trengende og værdige til Hjælp, Understøttelse af Statsbanedriftens Indtægter i en efter Omstændighederne varierende Størrelse.

Det Uheldige ved Systemet for Statens Standpunkt er blevet endnu mere fremtrædende, efter at man, som anført, har set sig nødsaget til fra den 1ste April 1887 at lade